

צופה צופה סאמי חננא שהין, צופה מנצרת, החובש את כובע הצופים הבינלאומי (משמאל), צופה לעבר שני מראות דים: בנות עבריות היושבות בסירה, ונוף הרי סעודיה, המשתרעים מעבר למפרץ אילת.

חוף אילת

זמי הגדול ביותר מאז קום המדינה

מנצור -

היה הפתעה למארגנים; הם הזמינו אותו אך לא ציפו שיבוא.

האישיות רמת-המעלה, אשר הובטה לנו כי תקח את הענין תחת חסותה, היתה: כמ"ד בן, משה שרת. עיקר דבריו החגיגיים של "חחאג'ה מוסה" היו על הכפר עיסאיה, בו בילת את ימי ילדותו. הוא הזכיר לערבים כי יש להם שוויוניות מלא, אורחי ומדיני. אבל מאחר וידע כי הנכבדים שהזמינו צריכים לחזור לבתיהם בטרם יתחיל העוצר, המוטל על כפרי המשולש מזה 10 שנים (מתשע בערב עד שש בבוקר) הקדים שרת את דבריו בערבית לדבריו בעברית. התחשבות למד פת של מארח כלפי אורחיו, לפי מיטב ה"מסורת המרחבית".

המענין הוא, שלשרת יש יותר קרדיט אצל

להסדרות ולממשלה, אך איש כמעט ואינן להם. היו עטוקים מדי בקשיות וידידות על דרג גמוך יותר, עמוק ולבבי יותר.

בתי לחפש את המפקח הכללי של זרה. מצאתי אותו מטייל בשטח המאהל וקב כהן. הוא הביע את שמחתו להימצא עם בו שורת הבנה בין יהודים וערבים, גם טענות היו בפיו של המפקח הכללי: "אוהב לראות את הערבים בבגדיהם". הכריו נחמאס בערבית, באוני ראש צה המקומית של סירה, צוילח עבר אדי מנצור; "מדוע הם מנסים להדמות?" הסתבר כי בואו של המפקח הכללי

שני בדואים

נפגשים ביסבתא מונבריון, שהגיע לפני שנה מצרפת והשתקע בערבה. הוא מח' לוף רשמים עם בן-מדבר וותיק יותר, משבט אבורביע. נושא השיחה: גמלים וטרקטורים.

הצבאי, שאינו מעניק להם רשיונות כמו שלו. הוא הראה לי את רשיונו: מותר לו להי גיע לחיפה ולמפרץ, לעכו, לתל-אביב ולירושלם. הוא היה אפילו מוכן לגלות לי כי הוא קיבל רשיון זה מפני שיש לו פרוטקציה. הוא גם סיפר לי בגאווה, שיש לו חברה מחיפה. היא נתנה לו תמונה, עליה כתבה "לסמי המתוק באהבה. הניה". הניה, כפי שהסתבר, היא עולה מפולין. סמי הביט בי תמונה ונאנה: "אצלנו אין חופש כמו אצלכם, גבר יכול לקבל תמונה רק מאשתו". שמחתי שלפחות אחד מצא את הידידות וההבנה האישית.

הערבים מאשר יתר ראשי המדינה. זאת שמעתי אישית, בעת ביקורי בירדן ובלבנון.

הצופים מנצרת

לילה שרו בני חבורת האש שירים ערביים לפי מגנינות עבריות ולהיפך, ובצורה זאת יצרו בלגן דו-לאומי עצום. עמואל זמיר, שחיבר את הימנון הכנס, סיפר בסוד, ברמקול, שאשתו, נישאה לו פעמיים — תחילה ברבנות, ומאוחר יותר הוסיף ברכה לנישואיהם הרב הראשי סולימאן ה' גדול מחבורת האש. דבר שגם הוא, כמוכן, היה צריך להגביר את ההבנה והידידות. מעלייש יא חבוב.

למחרת בבוקר יצא טור של משאיות דרוי מה. הוא הוביל 460 ערבים ו-60 יהודים לאילת. כל הבנות הערביות חזרו הביתה מכפר ויתקין, כי באילת אין סידורים מתאימים לאכסנייתן, ואילו רוב המשתתפים היה דים חזרו למשקיהם, שם היו דרושים לעבודה. נסעתי במשאית של בני נצרת, רובג' הגדול מאורגן בקבוצות שונות של צופים. צופי נצרת צפו לכיוון בנות כפר ויתקין, שהתרכזו ליד דלת המשאית, ופתחו בשירים אמריקנים ועבריים. אפילו שירים ערביים הש' מיעו מדי פעם. אולם עד באר שבע כמעט ולא הוחלפו דברים בין שני המחנות. סאמי חננא שאהין, מנהל יצור בבית-החרושת אלק-טרזיכמי במפרץ, לא יכול היה לסבול את הבדידות במשאית. מתוך הנחה שאני שייך לקבוצת הבנות של כפר ויתקין, בא לספר לי שאין זה הוגן לצאת בסיוול למען הבנה וידידות, ולהתבודד. הוא סיפר לי דברים מענינים; למשל: יש בנצרת ארבעה-חמישה קומוניסטים אמיתיים. השאר, לדעתו, הם אנשים שנדחפו לקראת מק"י על-ידי הממשל

נוף הארץ מאחד

קשה לתאר את החיית הסיוול הזה בערבות הנגב. גם אני, אשר מותר לי לנסוע ברוב חלקי הארץ, התרגשתי כמעט עד כדי דמעות מן הנוף הגהר. תחת השפעה זו — עלינו בני הנוער העברי — נמס הקרח ושיחה קולחת התפתחה בין בני נצרת ובנות כפר ויתקין. נוף הארץ השפיע במידה שחה על בני הארץ, בלי הבדל דת או לאום. באילת קיבלה את פנינו כרוזה בשפה הערבית. "אהלן וסהלן". נשכנו לישון על החול, אך הירח לא נתן לישון. במוחי ניקרה המחשבה, כיצד אפשר לחיות באילת ולא להיות משורר? מי שישן פעם אחת באי לת על החוף לא יוכל אף פעם להתפעל לא מציור ולא משום תמונת נוף. הוקסמתי במיוחד מיפי הירח המלא, שגלש מהרי אדום. כאשר הסיעו אותנו המשאיות צפונה, היה ברור כי המגע הראשון בקנה-מידה ממ'תי ורציני הצלית. "לדבר יהיה בודאי המשך", הבטיחו חפץ מאיר ויעקב כהן. אני מקוה כי אמרו אמת.

כך נראתה הרחבה המרכזית של מוסד נעורים בכפר ויתקין. בעת הכנס העברי-ערבי. תחילה ישבו בני שני העמים בנפרד, אולם לאחר מכן קיבצו אותם המארגנים בקבוצות מעורבות, ות על כל הבעיות העומדות ברומו של עולם הנוער — מגמאל עבד אל-נאצר ועד לאופנת שמלת השק.